

השתמש בשם ה"סלפני".
בסיפור מדינת היהודים אין זכר לארץ-ישראל, אך יש פרק הנושא את הכותרת "ארגנטינה או פלסטינה". ביומנו אין זכר לארץ-ישראל, אך השם פלסטינה מופיע בו ארבעים וחמש פעמים. בין השאר נאמר שם, בשם פלוני שהתנגד לשם זה, כי "לשם פלסטינה יש צליל יותר מדי יהודי".
אלטינווילנד של הרצל — בפלסטינה הוא התכוון להקימה. והמצע הרשמי של הציונות, שנתקבל בקונגרס הראשון בבזאל, תבע להי" קים בית לאומי לעם היהודי ב"פלסטינה".
מכאן שאין שום פסול בשם זה. במשך אלפיים שנה נקראה ארץ זו בכל לשונות אירופה, וגם בפי היהודים, בשם הרומאי פלסטינה. מיליונים ללא ספור — יהודים,

לפני שבועיים ענה השר מנחם בגין לשאלתה שלנו — השאלתה הראשונה שהוגשה לו מאז היה לשר בישראל. הוא ניצל את ההזדמנות כדי להתפלמס עימי על קיומו של עם "פלסטיני".
כדי לשלול כל אפשרות של שלום המכיר בז' כויות העם הפלסטיני, טען כי עצם השם "פלסטיני" הוא מסולף ופוגע.

השבוע, במסגרת נאום התקציב שלו, חזר ח"כ יוחנן באדר ותקף אותי על אותו רקע.

החלטנו להשיב לפולמוס זה — ועשינו זאת השבוע, במסגרת נאומו-התקציב שלנו. להלן קטן זה של דבריו:

תשובה למנחם בגין

נוצרים, מוסלמים — ביטאו שם זה, במרוצת הדורות, בחר דת קודש.

גם במקורות שלנו, אין ארץ-ישראל שמה הבלעדי, ואף לא המקורי, של ארץ זו. בחמשת חומשי תורה לא נזכר השם ארץ-ישראל אפילו פעם אחת, ושם הארץ הוא כנען. למעשה חזר השם ארץ-ישראל בתקופה מאוחרת, הרבה דורות אחרי כובשי כנען.

אין זה ויכוח על מילים ושמות. ארץ זו, מדי לדתנו, יקרה לנו וקדושה לנו כמו שהיא, עמי קיה ונחליה — בכל שם שיוקרא לה. היא יקרה לנו כארץ-ישראל, כארץ-יבנה, כארץ-יבנה — וכל האוהב אותה כמונו, בכל שפה ובכל שם, אחינו הוא. זוהי הגישה המולדתית, הדי-אומית, הארצי-ישראלית, שאין לה ולא כלום עם גישה לאומית, הלוקחה מקרקע-צימחה וזה ומאקלים זה.

הוא הדגיש בפירוש שכונתו לשם הארץ בכל השפות. יואיל נא השר בגין, ויואל הליכוד הלאומי כולו, לרשום לפנינו כי חזוה הציונות, האיש שתמונתו נשקפת אלינו באולם זה, לא דיבר מעולם על ארץ-ישראל, כי אם על פלסטינה.

הוא השתמש בשם "השאל והסלפני" פלסטינה. מרדכי שטרן: רק בגרמנית חיים מגורייכהן: "מדינת היהודים" אסתר רזיאלינאור: אתה רק קורא או גם משתדל להבין?

אורי אבנרי: נראה שלא קראתם את דברי מנהיגכם, השר בגין, שדיבר לא רק על שמה של הארץ בעיברית, אלא בכל השפות. אני מצטט את דבריו: "שמה של הארץ הוא ארץ-ישראל, באנגלית THE LAND OF ISRAEL, בצרפתית: LA TERRE D'ISRAEL, ברוסית: СТРАНА ИСРАИЛА ובתירגום מדויק לערבית: ארד אישראל. הרצל לא ידע זאת. הוא

בחיכוך התקציב אמר ח"כ יוחנן באדר, בפנותו אלי, את המילים הבאות:

"לפתע פיתאום אני שומע דיבור על פלסטינים, זכויות הפלסטינים, העם הפלסטיני. מניין המילה הזו? יש ערבים ארצי-ישראליים. אבל פלסטינים? מילה זו, שהמציא אותה המופתי, איזו מילה היא? יש לה ערך היסטורי? יש לה ערך ממשתי? יש כנראה שכבר מדברים על מסאימתן עם הפלסטינים. אני אומר: לא, לא, לא!"

אין זה עיוורון פרטי של חבריהכנסת באדר. לפני שבועיים דיבר כאן מורהו ורבו, השר מנחם בגין, בהשיבו, בשם הליכוד הלאומי, על שאלתה שלי בכנסת. בפנותו אלי אמר:

"יואל נא השאל הנכבד לרשום לפנינו כי הריני דוחה ללא סייג את הגירסה, שסמטתיה מפיו, הקודמת לארצנו, לנחלת אבותינו, המולדתו של העם היהודי, בשמות הש"אזלים, הסלפניים: פלסטינה או פלסטיני... אויבי ישראל החליטו לכנות את ארץ אבותינו כולם בשם ארץ פלישתים. שמה האמיתי, ההיסטורי, של ארץ זו הוא: ארץ-ישראל."

אחרי הנצחון המזוהי - אתה משלם פי שלושה יותר עבור הבטחון!

עמי ערב הביאו על עצמם אסון, מכיון שלא היו מסוגלים להכיר בעוד מועד בקיום האומה העיברית, ובזכותה על ארץ-ישראל. והנה אנו עלולים להביא רעה גדולה על עצמנו, מפני שממשלתנו אינה מסוגלת להכיר בקיום האומה הפלסטינית ובזכויותיה.

שום פיתרון של שלום לא יקום בארץ זו, עד אשר יכירו שני העמים איש בקיום רעהו, ואיש בזכויות רעהו. ארץ זו — ארץ-ישראל כלשוננו, פלסטיני בלשונם, ופלשתינה בשפת רוב שאר העמים — לשני עמים זכות עליה. או שישמידו זה את זה, כל אחד בשם זכותו שלו, או שנגשים את זכויות שני העמים בשתי מדינות לאומיות — ישראל ופלסטיין — שתשתפנה פעולה ביניהן למען ביטחון הארץ, שיגשוגה ופריחתה.

השר שרג

לקראת פשיטת-הרגל הגדולה

כבוד היושב-ראש, כל עוד לא יקום במדינה זו מי שטר חדש, המסוגל להבין אמת פשוטה זו ולפעול על פיה: נוסף לשלם מחיר יקר עבור היותנו מדינה מבודדת ומוקפת אויבים. ממשלה זו, המיטלטלת כפקק על הגלים העכורים של הסיפוחים, אין תשובה בפיה — אלא הוצאות ביטחון שיעלו משנה לשנה.

תקציב-הביטחון יגיע, בשנת 1973, לפי קצב הגידול הנוכחי, לפחות לשישה עד שבעה מיליארדים.

החוב הממלכתי יגיע אז, שוב לפי קצב הגידול הנוכחי, לחמישה-עשר עד שישה-עשר מיליארד ל"י. פירוש הדבר שבשנת 1972, נשלם עבור ריבית והחזרת חובות קרוב לארבעה מיליארד ל"י.

לפיכך יראה התקציב לשנת 1972, כלהלן:

- 7 מיליארד ל"י להוצאות הביטחון,
- 4 מיליארד ל"י עבור החוב,
- 4 מיליארד ל"י לכל יתר ההוצאות, אם יהיו כמו השנה בלבד.

15 מיליארד ל"י בסך הכל — בעוד שההכנסה הלאומית המתוכננת לאותה שנה תהיה פחות מ-20 מיליארד ל"י.

זהו אכסורד. זוהי פשיטת-רגל כלכלית, כתוצאה מפשיטת-הרגל המדינית.

את זאת אין איש מעז לאמר לציבור. ממשלת הליכוד הלאומי רוצה להרדים את הציבור, ובשנה של בחירות, היא מתכננת גם לרמות ולשחד אותו.

13 מיליון לכל ח"כ

בתקציב זה שלפנינו יש גרעון של 1.6 מיליארד ל"י. כלומר: 1600 ל"י לכל בוחר בישראל. שוחד של 13 מיליון ל"י עבור בחירת כל חברי כנסת.

את הוצאות הביטחון אי-אפשר להוריד, אלא כתוצאה של שינוי מוחלט במדיניות — וגם זה לא בן-לילה. את המיסים אין כימעט איש מעז להציע להעלות בשנת בחירות. את הוצאות המימשל, על מנגנוני המנופחים, שהם פרי-באשים של שיטת חלוקת-השלל בין המפלגות, אין ממשלה זו מסוגלת להוריד — למרות שהשר הנוכחי, כמו קודמו, מתריע נגדם.

מה נשאר? גידען של טיפשים — עד למחרת יום הבחירות.

גן עדן של טיפשים

להלן נאומנו על הצעת תקציב המדינה: תקציב זה נושא את הכותרת הרישמית של "תקציב מלחמה". למעלה מ-37% מתקציב ענק זה מוקדשים לביטחון. זאת אומרת: כל משפחה בישראל תשלם בשנה הבאה 4500 ל"י לביטחון — כימעט 400 לירות למשפחה לחודש.

ואלו הן רק ההוצאות הישירות. למעשה עולה הביטחון יותר, הרבה יותר, הוא מגיע עד כדי מחצית התקציב.

זוהי העובדה הראשונה, הבולטת, המזועזעת, לגבי תקציב זה. לפני 19 חודשים נחל צה"ל את אחד הנצחונות הגדולים בהיסטוריה החדשה. נצחון שלא היה כדוגמתו בתולדות עמנו. נצחון שהרס תוך שעות את כל צבאות-ערב, אשר איימו על ביטחוננו.

והנה — בשנה השלישית אחרי נצחון מפואר זה ישלם כל אדם בישי-ראל, עבור הביטחון הפיסי של המדינה, כימעט פי שלושה יותר מאשר בשנה אשר לפני נצחון זה.

אנו יושבים ב"גבולות-הביטחון" המהוללים, אשר אבירי-הסיפוח שרים את תפארתם. צבאנו פרוס מקוגיטרה עד קנטארה, מן הים עד הירדן. מטוסינו שולטים בשמיים, בשמי המרחב כולו. פרשיר-האחיר שלנו מגיעים לכל מקום, מבירות עד דרום מצרים. ולמרות כל אלה, מצבנו הביטחוני גרוע יותר. לפי כל קנייה-מדינה למדידת מצב ביטחוני — קורבנות הדם ומחירי הכסף — הורע קנייה-מדינה הביטחוני פי שניים, ואולי פי שלושה, לעומת המצב שלפני המלחמה. והממשלה האחראית לכל אלה, העומדת על קבר כל התקרת והאשליות שלמחרת המלחמה, מביאה לנו תקציב זה כאילו מצבנו הוא גזירה מידי שמיים, ולא מעשה ידי אדם — גם מעשה ידיה שלה.

היכן החטא הקדמון?

לכן, כבוד היושב-ראש, יכוח זה אינו כלכלי בעיקרו. הוא מדיני, הוא ביטחוני. מעולם לא היה תקציב שהוא תוצאה כה מובהקת של פשיטת-רגל מדינית.

אם לחפש את החטא הקדמון, המונח ביסוד כישלון מונומנטאלי זה, נמצא אותו בנאומו של דובר הליכוד הלאומי, חבריהכנסת יוחנן באדר, בוויכוח זה. זוהי ההתכחשות לזכויותיו של העם הפלסטיני.

(כאן בא קטע המכיל את תשובתי לשר מנחם בגין ולח"כ יוחנן באדר — תוך כדי קריאות-ביניים נרגזות ובלתי-מובנות של שלושת אנשי חרות שנכחו באולם.)

מדוע השתרבב ויכוח זה בדיון תקציבי? מפני שהוא נוגע במישרין לתקציב המלחמה. להוצאות הביטחון. איבדנו לפני שמונה-עשר חודש הזדמנות היסטורית יחידה במינה, להשכיח שלום במעשה דראמטי, לתת כיוון חדש להיסטוריה הישראלית. מדוע? מפני שממשלת הליכוד הלאומי, שהשר בגין הוא דובריה, על דעת כל שרייה ללא יוצא מן הכלל, החליטה להתכחש לקיומו, לשאיפתו, ליכותו של העם הפלסטיני הגר בארץ הזאת, המגדיר עצמו כעם הפלסטיני.

אסתר רזיאלינאור: חזק ממך

אורי אבנרי: כי שם חזק